

Selecció de poesies

Manuel António Pina

En una estació de metro

La meva juvenesa ha fuit i jo no hi he estat.
Pensava en altres coses, mirava cap a un altre costat.
Els millors anys de la vida perduts perquè he badat!

Rosalinda, la de les rosades cuixes, on és?
Belinda, Brunilda, Crimilda, qui són a més d'un nom estrany?
Probablement professores d'alemany
a col·legis fora del temps i de l'es-

pai! Avui, antigament, ell les hauria
estimat amb un amor imprudent i impudent,
com en un somni brut adolescent
de què algú, l'endemà, despertaria.

Perquè era tot record, s'esdevenia
ja fa molts d'anys, i qui se'n recordava
era també memòria que passava,
un rostre que entre els altres rostres es perdia.

Ara, vista des d'aquí, des de l'evocació,
la meva vida és una gernació
on, no sé qui, debades trobar procur
el meu rostre, pètal d'un ram humit, obscur.

(Um sítio onde pousar a cabeça)

Esplanada

En aquell temps parlaves sovint de perfecció,
de la prosa dels versos irregulars
on canten els sentiments irregulars.
Hem envellit tots, tu, jo i la discussió,

ara llegeixes saramagos & coses així
i jo ja no qued embadalit escoltant-te com antigament
mirant les teves cames que pujaven lentament
fins a un lloc obscur en mi.

El cafè ara és un banc, tu professora d'institut;
en Bob Dylan s'ha fet d'or, el Che ha desaparegut.
Ara les teves cames són coses útils, caminants,
i no camins per trescar com abans.

(Um sítio onde pousar a cabeça)

D'après D. Francisco de Quevedo

També jo vaig sopar amb els dotze en aquell sopar
en què ells varen menjar-se i beure's el tretzè.
El sopar vaig ser jo, i el servent; i el que se'n va anar a mitjan àpat;
i el qui va reposar el cap damunt el Meu pit.

I vaig traïr i vaig ser traït,
i vaig dubtar, i em vaig impacientar, i em vaig descartar;
i vaig posar la mà amb Ell al plat i vaig posar per al retrat
(malgrat que res de tot allò no tingués sentit).

No vaig pujar al cel (tampoc no hi havia tant per tant),
però vaig davallar a l'infern (i per la porta de servei):
vaig comprar i no vaig pagar, vaig faltar a cites,
vaig cobejar els cotxes del altres i les dones dels altres.

Ara, com en un film descolorit,
ha arribat el tercer dia i no ha succeït res,
i tenc por que no m'hagi passat mai,
que no m'hagin menjat mai i de no haver estat Jo.

(Cuidados intensivos)

PINA, Manuel António. «En una estació de metro», «Esplanada», «D'après D. Francisco de Quevedo». Traducció de Gabriel de la S. T. Sampol. A: AA. VV. *IX Festival de Poesia de la Mediterrània*. Palma: Consell de Mallorca, 2007, p. 119-123.

Traducido por Gabriel Sampol